

átkelés a nyugati gerincen

(részletek)

*„A hanyatlás formái elképzelhetetlenek.”
(F. Kafka)*

/zuhan

azt hiszed, magadra hagylak.
állsz a pad mögött, oldalra
fordulsz, támaszkodsz.
egykor talán aszkéták éltek itt.
a szél másképpen zúg, idegennek
látlak, idegen leszek magam is.
a szemközti magaslaton
üres barlangok.

ezzel kezdődik minden.
a szívverésem hallgatom.
alattunk vízfolyás, a partra
köveket halmozol. ne lépjem át.
ahogy távolodsz a reggeli fényben.
korlát, meredély, vízbe nyúló ágak.
magányos vagy, akár egy Friedrich-alak.

a levelek széle csillog. a fák
mögé, a távoli mélybe gyűlnek
az árnyékok. nincs még dél,
mire összepakolunk. óvatosan
tartom fel a törékeny negatívot.
apró, sötét pont. mintha zuhanna.
az előhívással hetekig várok.

/olvadás

innen fut szét az összes árnyék.
gyökerek lassú kúszása. álmomban
mélyre ások és hallgatom. ez még nem
az a sötét. ébredés után az égre látni.
a sátor falán könnyű, tavaszi dér.

napokig egyetlen ösvényt követünk.
az ér végül patakká szélesedik,
a gázlón reszkető körvonalak néznek
vissza rám. mint akire különös
emlékeket bíztak. a mederben
egykori gleccserek moraja.

a fénybe állított test mind ilyen.
előttem fenyő lélegzik,
az ujjak kinyújtva, kutatón.
a nap a szomszédos völgy felett.
a tűleveleket sárral gyúrom egybe.
egyszerű szavakat őrzök.